

MIA STARK

KAUHUTALO

JOSSAIN KESKIRUOTSISSA

Vielä tänäänkin elän hänen pelossaan. Pelkään hänen tulevan kiväärinsä kanssa ampumaan minut ja perheeni, tai tekevän muita kauheuksia. Tiedän että mikään ei pysty estämään häntä. Hänelle ei ole mikään mahdotonta.

Omistan tämän kirjan kaikille, jotka ovat olleet tai ovat samassa tilanteessa tai joutuneet julmuuden kohteeksi lapsuudessaan. Tiedän, kuinka vaikeaa on, kun ei saa uskottavuutta. Useimmiten kaikki lakastaan maton alla, aikuiset sulkevat silmänsä ja olettavat että väkivaltaa ei ole. Meistä kokeneista tuntuu, että elämä on jo ohi.

Pyydän ettette antaudu, kuinka vaikeaa se sitten onkin ollut. Tekijä ei saa ottaa yliotetta teistä. Sitä oikeutta emme heille suo. Taistelemme kehomme ja sielumme oikeudesta elää. On olemassa ihmisiä, jotka haluavat kuunnella ja auttaa. Aina on toivoa, jos jaksaa kertoa heille, jotka haluavat kuunnella. Älä anna koskaan periksi.

*Tämä kirja perustuu todellisiin tapahtumiin.
Nimet ja paikat muunnettuja suojatakseen
kaikkia osapuolia.*

Kauhutalo jossain keskiruotsissa

Mia Stark

© 2021 Mia Stark
Kustantaja: BoD - Books on Demand,
Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
Kirjan kansi: Palle
ISBN: 978-952-80-4882-4

Johdanto

Istun valkoisen Mercedeksen takapenkillä vuonna 1978. Käännyt ja näen äitini ulko-ovella. Jätämme juuri taaksemme Nibblen asuma-alueen. Mieleeni tulee ajatus, että emme koskaan enää tapaa.

Äiti on hyvin kurjan näköinen sekä tavoiltaan, että ulkonäöltään maalattuine kynsineen, huulipunineen ja värjättyine hiuksineen, oli hän sitten pukeutunut juhlavasti tai riettaasti niin hänellä oli vaikeuksia yhdistellä värejä. Humalaisena hän oli erittäin kova ääninen, hän kuului ja flirttaili lähellä olevien miesten kanssa. Selvänä ollessaan hän oli ujo, erittäin hiljainen ja syrjään vetäytyvä.

Tänä päivänä äiti on rauhallinen ja näyttää siistiltä, hänellä on musta/liila- ruutuinen polven yläpuolelle ulottuva villahame sekä sopiva liila lyhythihainen pumpulipusero. Hänen olkapäilleen asti ulottuvat hiuksensa ovat punaruskeat. Hän on aina pitänyt huolta ulkonäöstään ja pukeutuu harvoin vain yksivärisiin. Muistaakseni en ole koskaan nähnyt häntä pukeutuneena vain yksiväriseen asuun. Isää ei ole näkynyt ja käsittääkseni hän on sairaalassa jalka kipsattuna poliisin käyttämän väkivallan vuoksi. Veljeni on jo haettu.

Yritän tulkita äitini kasvon ilmeitä, jos niistä paljastuisi mitä hän ajattelee. Sydäntäni särkee, kun näen hänen jäävän seisomaan ulko-ovelle. Hän heiluttaa minulle ja minä heilutan takaisin.

Itken hiljaa, kyynleet valuvat poskiani pitkin.
Voin huonosti. En osaa aavistaakaan mikä minua
odottaa.

Luku 1

Vanhempamme muuttivat Oulusta Ruotsiin silloin kun täällä tarvittiin työvoimaa. Elettiin vuotta 1969 ja vanhempamme asettuivat asumaan Karlstadiin. Seuraavana vuonna synnyin minä ja pian sen jälkeen muutimme Nykroppaan, tammikuussa 1971 muutimme Kolbäckiin, jossa asuimme Ringvägenillä. Isä oli saanut työtä Kolbäckin Metallilla. 1973 asuimme väliaikaisesti Oulussa puolen vuoden ajan. Muutimme työn perässä ja sinä aikana syntyi veljeni. Elokuussa 1974 muutti perheemme takaisin Kolbäckiin.

Perheemme oli tunnettu Kolbäckin sosiaalitoimistossa siitä asti, kun tulimme sinne ensimmäisen kerran 1971. Vanhempiemme alkoholiongelmat ovat kestäneet useita vuosia. Niukasti kalustetussa asunnossamme on usein pidetty juhlia, joihin on kuulunut alkoholi ja riidat. Tällaisten tapausten sattuessa veljeni ja minä olemme menneet naapuriin pyytämään yösijaa. Joissakin tapauksissa vanhempamme ottivat yhteyttä valvojaansa ja hänen vaimoonsa. Jotka olivat niin kutsuttuja kontaktihenkilöitä vanhemmillemme. He olivat tunteneet vanhempamme vuodesta 1971. Valvoja otti meidätkin kotiinsa tai sijoitti meidät sopivaan kotiin yöksi.

Toukokuussa 1977 hakivat vanhempani avioeroa. Äiti, minä ja veljeni muutimme silloin Hallstahammariin, jossa asuimme kolmen

huoneen ja keittiön asunnossa, kolmikerroksisessa talossa, jossa oli oma ulkopaikka. Alueen kaikki talot olivat punaisia tiilitaloja valkoisine parvekkeineen ja parvekkeiden välissä oli metallisäleikkö. Asuinalue oli rakennettu 60-luvun ja 70-luvun taitteessa. Koulu ja kauppa olivat lähellä, leikkipuisto sijaitsi sisäpihalla talojen välissä. Se oli silloin kaunis alue.

Muuton yhteydessä meillä ei ollut yhtään huonekaluja. Vanhempamme Jättivät paljon tavaroita Suomeen taikka möivät saadakseen rahaa kokoon. Jäljellä olevat huonekalut jätettiin isän luo. Äiti oli kotirouva, jonka piti huolehtia meistä. Näin oli tarkoitus, joten hänellä ei ollut mitään tuloja. Joskus hän oli lapsenvahtina serkuilleni. Isä teki kovasti töitä ja yritti auttaa äitiä välikirkasta huolimatta, mutta se ei riittänyt edes välttämättömiin tarpeisiin. Meille myönnettiin avustusta sosiaalisen kautta varusteisiin – yksinkertaiseen keittiön pöytään, pinnatuoleihin, kahteen yhdenhengen sänkyyn, parisänkyyn, kukalliseen kolmen istuttavaan sohvaan, kahteen nojatuoliin sekä olohuoneen pöytään. Suurin osa huonekaluista ostettiin kirpputorilta, osa henkilökohtaisista tavaroista äidillä oli säästössä jo aikaisemmin.

Vanhempamme yrittivät luoda, heidän silmissään, hyvän kodin meille huolimatta siitä, että he eivät olleet hyvissä väleissä keskenään. Velka sosiaalitoimistolle tulisi maksaa takaisin, kun talous parantuisi ja nyt laskuun lisättiin huonekaluvelka.

Muuton jälkeen isä hommasi asunnon läheisyydestämme. Suunniteltu avioero ei tullut voimaan, vaan vanhempamme muuttivat taas yhteen, mutta avioliitto-ongelmat eivät vähentyneet. Isä toi mukanaan levysoittimen, että voisimme kuunnella Elvis Presleytä, Baccaraa, suomalaista tangoa sekä tanssimusiikkia ettemme kuulisi äidin ja isän riitoja ja tappeluja.

Sosiaalitoimistoon oli tullut lukemattomia ilmiantoja vanhempiemme elintavoista sekä naapureilta, muilta lähellä asuvilta sekä kontaktihenkilöiltä.

Nimettömiä ilmoituksia oli myös tehty siitä, kuinka minun ja veljeni hoito oli laiminlyöty. Useita kertoja meidät jätettiin niin arkisin kuin viikonloppuisin ilman valvontaa, kun äiti lähti juhlimaan. Äidin ja isän alkoholin väärinkäytöstä johtuen oli jatkuvasti tappeluja ja perheriitoja kotonamme. Meidät jätettiin oman onnemme nojaan ilman vaatteita ja ruokaa. Vanhempiemme kiinnostusta (etupäässä äidin) tunne ja materiaalisella puolella ei ollut. Saamme yrittää pärjätä itse ja yritämme hakea tukea naapureilta ja sukulaisilta. Myöhemmässä vaiheessa isämme yrittää saada kaiken toimimaan. Myöhemmin olemme olleet yksin kotona myös päivisin. Koska äiti ei ole ollut kotona on valvojan rouva luonamme viikonloppuisin saadakseen yhteyttä äitiimme, joten valvonta on ollut hyvin tiivistä. Isä joutui sairaalaan poliisin aiheuttaman jalkavamman

vuoksi, koska hän oli tehnyt humalassa vastarintaa jonkun kotitappelun yhteydessä. Poliisi käytti tarpeetonta väkivaltaa ja jalka katkesi ja hänet kipsattiin varpaista nivuksiin. Isä ei ole pystynyt vaikuttamaan sosiaalilautakunnan tutkimuksiin ja päätöksiin, koska hän joutui olemaan sairaalassa pitemmän aikaa. Valvojan mielestä on toteen näytetty valvojan osuuden riittämättömyys saada aikaan parannusta perheellemme sekä minun ja veljeni tulevalle kehitykselle. He päättävät sijoittaa meidät toiseen yksityiseen kotiin.

Yhteistyössä sosiaalilautakunnan ja vanhempieni kanssa päätettiin, että veljeni ja minut sijoitettaisiin sukulaisten luo päätöstä odotettaessa. Veljeni sijoitettiin setämme, hänen vaimonsa ja kolmen serkkumme luokse Kolbäckin Sörstaforsiin. Minut sijoitettiin perhetuttavamme Reijon luo. Tutkimuksissa keskustelu käytiin tulkin välityksellä vuoden 1978 aikana. Sosiaali antoi heille mahdollisuuden arvioida esille tulleet tiedot koskien veljeni ja minun hoitoa ja kasvatusta. Äiti on mielestään ottanut tarpeellisen vastuun meistä. Kuten aikaisemmin mainitsin ei isä voinut vaikuttaa päätöksiin henkilökohtaisella läsnäololla, koska hän oli sairaalassa jalka kipsissä pidemmän aikaa.

Eräänä viikonloppuna isän keskusteltua sosiaalilan kanssa hän otti yhteyttä valvoja Piiraiseen ja kertoi, että me emme voi olla yksin äidin kanssa. Isän mielestä äiti ei ole henkisesti vakaa. Hän on

Veljeni ja minut sijoitettiin kasvattiperheeseen 1978. Meidät siirrettiin ja meidät otettiin kodista, jossa meidät oli jätetty heitteille ja jossa oli väärinkäyttöä ja sijoitettiin paikkaan, jossa oli fyysistä ja psyykkistä väkivaltaa eivätkä viranomaiset suorittaneet minkäänlaista kontrollia eikä seurantaa.

Tämä on kertomus lapsuudestani ja vaikeasta tiestä aikuiselämään – taistelu psyykkisestä ja fyysisestä selviytymisestä sekä indentiteetin etsimisestä.

Olen valinnut kirjoittaa nimimerkillä suojatakseni perhettäni ja läheisintä sukuani sekä ystäviäni. Minä valitsin kirjoittaa ja julkaista tämän kertoakseni oman tarinani. Kertomukseni ehkä saavuttaa sellaisia, jotka ovat olleet tai ovat samanlaisissa tilanteissa. Toivomukseni on, että kirja voi edesauttaa, että useampi uskaltaa tulla esiin kertomaan omasta taustastaan ja hakea tukea sekä apua vaikeissa tilanteissa.

9 789528 048824